

[Handelsministeren.]

pligten skulde bortfalde „snarest muligt“, til „senest muligt“, og deri saa det ærede Medlem en ny Uredelighed fra min Side. Ja, hvorfor ikke? Insinuationer er man som Regel værgeløs overfor. Ikke des mindre vil jeg dog henvise til, at Loven ikke blot har en Bestemmelse om, at Afleveringspligten skulde bortfalde snarest muligt, Loven fastsætter tillige bestemte Tidsfrister, at Afleveringspligten skulde bortfalde senest den 1. September, medmindre Nationalbanken indstillede til Handelsministeren, at den først maatte bortfalde senere, dog ikke senere end den 15. Oktober.

Nu er det indlysende overfor alle, som virkelig vil se sagligt paa denne Bestemmelse i Valutaloven, at Nationalbanken her var gjort til en afgørende Faktor ved Bedømmelsen af, hvornaar Afleveringspligten kunde bortfalde. Bestemmelsen om, at en Udskydelse af Tidspunktet for dens Bortfald var afhængig af Nationalbankens Skøn og Indstilling til Ministeren, indeholdt selvfølgelig den Realitet, at jeg ikke paa nogen Maade kunde handle egenmægtigt her. Det er udenfor enhver Tvivl, saglig set, at jeg ikke kunde ophæve Afleveringspligten, før Nationalbanken havde tilkendegivet overfor mig, at den ikke vilde gøre nogen Indstilling om en Forlængelse af Fristen for dens Ophør. Dette maa være indlysende for enhver. Det er ogsaa udenfor enhver Tvivl, saglig set, at Nationalbanken først kunde sige endelig Besked, naar Banken havde de fornødne udenlandske Kreditter tilvejebragt. Da saa disse Kreditter var i Orden, saa blev Tilsagnet givet om, at der ingen Indstilling vilde komme fra Nationalbanken om en Udskydelse af Fristen for Afleveringspligtens Bortfald, og umiddelbart efter faldt Afleveringspligten bort. Jeg afviser kategorisk Beskyldningen for at have udskudt Afgørelsen ud fra andre Motiver end de rent saglige, ja, det var overhovedet ikke muligt for mig at handle anderledes, end sket er; medmindre jeg vilde have tilsidesat Lovens Bestemmelser, Lovens Forudsætninger. Det ærede Medlem, der har pukket saa stærkt paa Forudsætningerne, skulde se at faa Øje paa disse ogsaa i saadanne Tilfælde, der ikke præcist svarer til, hvad hans egne Ønsker dikterer ham at hævde og at kræve.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var da ogsaa ene om at kræve Afleveringspligtens Ophævelse paa en bestemt forud nævnt Dag. Noget saadant kunde selvfølgelig ikke tiltrædes, og jeg har i Overensstemmelse hermed afvist Diskussionen der-

om som ganske unyttig. Jeg har selvfølgelig ikke afvist Forhandling om det, der ellers var at forhandle om i Valutaudvalget, men ulykkeligvis skulde disse Forhandlinger finde Sted, just som Agitationen forud for Landstingsvalget skulde tilrettelægges, og Forhandlingerne, der blev ført, var faktisk fra Oppositionens Side i den Grad præget deraf, at Ordet „Forhandling“ egentlig slet ikke kan komme i Betragtning som Udtryk for, hvad det var, der skete. Det er naturligvis en Misforstaaelse fra Oppositionens Side, hvis den gaar ud fra, at jeg følte mig særlig generet eller trykket deraf, nej; men jeg drog selvfølgelig Konsekvensen deraf, og det skulde Oppositionen ikke bebrejde mig, thi dens valgagitoriske Indstilling havde gjort Oppositionen fuldstændig arbejdsudygtig ved en saglig Tilrettelæggelse af det, der skulde ske.

Resultatet af Afleveringspligtens Ophør er saa velkendt, at jeg ikke behøver at gaa nærmere ind paa Bortfaldets Virkninger. De blev jo langt fra det, som var profeteret. Den Udhuling af Kronen, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal talte om i Tide og Utide, kan jeg sige, og som for ham var det mest, ja, næsten eneste vejledende ved Bedømmelsen af alle Problemer vedrørende Afleveringspligten, viste sig at være netop saa langt fra Virkeligheden som vel muligt. Den efter Afleveringspligtens Bortfald først fastsatte Sterlingkurs kunde ikke holdes; der har stadig, siden denne Kurs blev fastsat, været Udbud af Sterling og anden fremmed Valuta til lavere Kurser, og Stillingen er i Dag saaledes, at dersom der i det hele taget skulde øves nogen Kritik mod Kronekursen, blev det ikke i Retning af at paavise, at den var for høj, tværtimod! Det ærede Medlem Hr. Holsteins Bemærkninger om Kurserne er derfor urigtige; jeg saa kategorisk erklære, at Valutakurserne, der fastsættes paa Københavns Børs, er effektive Kurser. Hvorledes Fremtiden i denne Henseende vil forme sig, skal jeg afholde mig fra at dømme om ved en Lejlighed som denne. Jeg vil kun sige, at efter mit Skøn kan saa mange Faktorer komme i Betragtning ved Bedømmelsen af Forholdene, at Usikkerheden bliver det fremherskende. Usikkerheden er i det hele taget ikke blevet mindre nu, end den var for et Aar siden, da vi stod overfor den Situation, der var hidført ved Englands Opgivelse af Guldpariteten.

Det Lovforslag, der her er Tale om, er derfor lige saa paakrævet nu, som de tidligere Valutalove har været det, da Forslag om disse blev forelagt for Rigsdagen. Eng-